

THANATOPRAXIE

Geschiedenis

Sinds 3200 v.C. balsemden de Egyptenaren hun overledenen. Na de verovering van Egypte door de Arabieren in 600 v.C. werd balsemen verboden.

Aan het einde van de middeleeuwen werd er in Europa door anatomen begonnen met balsemen van overledenen met als doel anatomisch onderzoek en studie.

Vanaf 1861 werd het balsemen geïntroduceerd in Amerika. Tijdens de burgeroorlog werden omgekomen soldaten direct achter het front gebalsemd, zodat families van de omgekomen soldaten een waardig afscheid konden nemen.

Aan het einde van de 19^e eeuw werd de balsem techniek voor het eerst toegepast in de uitvaartwereld. Redenen voor balsemen waren onder andere het opbaren van overledenen zonder beschadigingen, ontbinding en risico volle besmettingen. Een andere reden was het kunnen vervoeren van overledenen over langere afstanden, zonder dat er ontbinding optrad.

Doelstelling Thanatopraxie

Thanatopraxie heeft tot doel om een lichaam van een overledene te conserveren voor de duur van een beperkt aantal dagen (6-13 dagen). Het ontbindingsproces wordt hiermee vertraagd. Samen met het cosmetisch effect is deze behandeling in zijn totaliteit gericht op de kwaliteit van opbaring, die zonder koeling plaats vindt. Iedere overledene komt in aanmerking voor Thanatopraxie, mits de behandeling technisch mogelijk is. Dit laatste is afhankelijk van de staat waarin het lichaam verkeert.

Met de behandeling verdwijnen lijkvlekken en lijkstijfheid. Kleur komt terug en de overledene oogt ontspannen en zeer natuurlijk. Processen van autolyse, gisting en bacteriële activiteit worden vertraagd, waardoor tekenen van verval nog steeds zichtbaar kunnen worden. Dit uit zich meestal in lichte verkleuring van de huid. Na de behandeling is de laatste verzorging in bijzijn of door familie heel goed mogelijk. Verweij Thanatopraxie voert mits er geen complicaties tijdens de behandeling worden verwacht, de behandeling ook thuis uit.